

Міжнародного пакту про громадянські та політичні права – право на життя є невід’ємним правом кожної людини [4, с. 118-120].

Таким чином, можна зробити висновок, що ні за яких умов, в тому числі в умовах воєнного чи надзвичайного стану, не може бути обмежене право особи на життя і право захищати своє життя і здоров’я, життя і здоров’я інших людей від протиправних посягань; право кожного звертатися з вимогою захистити своє життя до держави. Це регламентується Конституцією України, де вказано, що право на життя не може бути обмеженим, виходячи саме із важливості цього права. Зокрема, відповідно до ст. 3 Конституції України, життя кожної людини вважається найбільшим пріоритетним благом, а держава повинна захищати і гарантувати це право, бо людина, її життя і здоров’я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Сажієнко Н.В. Право на життя / Л.А. Ольховик, Н.В. Сажієнко / Актуальні проблеми політики. – О.: Фенікс, 2008. – Вип. 34. – С. 153-160.
3. Совгіря О.В., Шукліна Н.Г. Конституційне право України. Повний курс: навч. посібник – 2-ге видання., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi/422-konstitutsyne-pravo-ukrani-sovgirya-ov.html>
4. Сажієнко Н.В. Право на життя // Правова держава в дослідженнях правників-початківців; тези доповідей Всеукраїнської студентської наукової конференції. – О.: Фенікс, 2008. – С. 118-120.

Ключові слова: право на життя, непорушність, людина, евтаназія
Науковий керівник: к.ю.н., асистент Салей М. І.

Кожокарь Марія Едуардівна

студентка 1-го курсу магістратури судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМА ПОДВІЙНОГО ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Проблема подвійного громадянства є актуальною не тільки для України, де досить довго тривають дискусії з приводу визначення полігромадянства на законодавчому рівні, а й для інших держав, які

дозволили своїм громадянам мати національний паспорт других країн. В результаті взаємодії законодавства двох країн виникають колізії з приводу їх застосування.

Загалом у світі є близько 100 держав, які допускають можливість подвійного громадянства. Серед них Бельгія, Бразилія, Мексика, Канада, Колумбія, Латвія, Фінляндія, Греція, Угорщина, Ісландія, Кіпр, Італія, Швеція, Велика Британія. Вважається, що стосовно набуття другого громадянства найліберальнішою країною у світі є Австралія, натомість там існує найжорсткіше імміграційне законодавство.

Окремі держави використовують подвійне громадянство не стільки з метою збереження зв'язку зі своїми громадянами, які емігрували за кордон, скільки для посилення свого впливу в дружніх державах. При цьому держава може тримати користь з діяльності і досвіду своїх збереглих громадянство співвітчизників, «які могли б певною мірою вважатися посланцями країни свого походження».

Існує ряд способів, за допомогою яких особа може отримати подвійне громадянство. Багато країн надають громадянство за принципом крові, або «через кров», який означає, що дитина буде мати громадянство своїх батьків. Багато також пропнують громадянство за правом ґрунту (за народженням на певній території). Якщо, наприклад, дитина французьких батьків народилася у Сполучених Штатах Америки, то вона буде мати громадянство США і Франції. Також можна стати громадянином шляхом натуралізації, в разі чого новий громадянин може обрати, чи зберегти своє первісне громадянство, чи набути подвійного.

З точки зору національних урядів, подвійне громадянство є проблемою, тому що це може створити ситуацію, в якій людина з подвійним громадянством опиниться між двома конфліктуючими сторонами. Наприклад, у разі війни між США і Францією, якщо людина має громадянство цих двох країн, вона має військовий обов'язок перед кожною країною, а відмова від військової служби буде розцінюватися як акт державної зради. Також через різницю між системами оподаткування, використовуваних в обох країнах, такі громадяни змушені будуть платити податки для французького і американського уряду. Однак, подвійне громадянство в плані забезпечення прав і свобод надає додаткові гарантії їх реалізації та захисту, особливо у відношенні: права на проживання в обох державах, свободи пересування на території обох держав, права на повернення або еміграцію, можливості збереження єдиного громадянства в змішаному шлюбі».

Українським законодавством передбачено лише громадянство України, правила та підстави його набуття та втрати. Подвійне громадянство не передбачено ні Конституцією України, ні її законами, тому для громадян України воно є незаконним [1, с. 3]. У міжнародному праві поняття подвійного громадянства розглядається в якості більш широкого поняття множинного громадянства, а саме як

одночасної належності особи до громадянства двох або більше держав (стаття 2 Європейської конвенції про громадянство 1997 року) [2, с. 1]. Відповідно до статті 2 Закону України «Про громадянство України» у разі, якщо громадянин України набув громадянства іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України [3, с. 1]. Останніми роками багато європейських країн запровадили інститут подвійного громадянства. Багато з цих країн є географічними сусідами України (Угорщина, Румунія). Практика застосування подвійного громадянства в Україні запроваджувалося ще з початку 90-х років минулого століття, хоча Конституція України визначає в Україні єдине громадянство. На сьогоднішній день багато етнічних угорців, румунів, росіян України прийняло подвійне громадянство. Погляди вчених і політиків щодо подвійного громадянства кардинально відрізняються. Противники стверджують, що подвійне громадянство загрожує національній безпеці держави, оскільки велика частина населення окремих регіонів України може стати громадянами іноземних держав. Також негативним інститут подвійного громадянства є з огляду на консолідацію української нації. Прихильники подвійного громадянства обґрунтовують позитивний вплив цього інституту тим, що він дасть можливість об'єднати українців усього світу, сприятиме євроінтеграції України, поліпшить правовий і соціальний захист громадян України за кордоном [4, с. 300]. Сучасне міжнародне право не знає єдиної, загальновизнаної регламентації питань, пов'язаних з подвійним громадянством. Більшість держав негативно ставляться до подвійного громадянства: 74 держави забороняють його з певними винятками, 59 – дозволяють з певними заборонами, ще близько 60 держав повністю забороняють подвійне громадянство. Данія, Швеція, Єгипет, Індія, Індонезія, Китай, Монголія, Узбекистан та ін. забороняють або не визнають подвійного громадянства.

Отже, на основі вищесказаного, можна стверджувати, що питання подвійного громадянства є проблемним не тільки для України, а й для тих країн, де це дозволено. Не можна остаточно вирішити чи факт множинного громадянства є позитивним явищем чи негативним, а заборонити його не увяється можливим, оскільки не існує єдиної світової бази даних, за якою можна було б визначити чи є особа громадянином іншої держави.

Список використаних джерел

1. Конституція України : закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Європейська конвенція про громадянство від 06.11.1997 р. [Текст] // Відом. Верхов. Ради України. – 2008. – № 13. – С. 359.

3. Про громадянство України: Закон України: від 18 січня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.
4. Коломієць О.А. Інститут подвійного громадянства у міжнародному праві: проблеми і перспективи / О.А. Коломієць // Наукові праці МАУП. – 2010. – Вип. 1(24). – С. 296–301.

Ключові слова: громадянство, подвійне громадянство, отримання громадянства, полігромадянство, множинне громадянство.

Науковий керівник: к.ю.н., ас. Салей М. І.

***Корчева Валерія Валеріївна,
Кісіль Христина Вікторівна***

студентки 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ОСНОВОПОЛОЖНИХ ПРИНЦИПІВ КОНСТИТУЦІЇ США ТА УКРАЇНИ

Конституція є комплексним нормативно-правовим актом, що регулює найважливіші суспільні відносини, суб'єктами яких виступають держава в особі її органів, суспільство та людина. Конституційні принципи встановлюють засади конституційного ладу, найважливіші елементи правового статусу людини і громадянина, базові положення здійснення влади народом, правосуддя, територіального устрою, механізму здійснення державної влади тощо. У цій статті проаналізовано декілька основоположних принципів Конституції України та Сполучених Штатів Америки. Актуальність цієї роботи зумовлена сучасною необхідністю виявлення слабких сторін в конституційних засадах українського державного устрою в порівнянні з визнаними в якості ефективних конституцій інших демократичних держав, адже прогрес має стосуватися не лише наукової та економічно-виробничої, але й правової сфери суспільного життя.

Принципи Конституції України – це матеріалізовані в її нормах вихідні положення, основні засади, ідеї, основоположні загальнообов'язкові правила, найважливіші соціальні цінності, що мають загальну значущість і найвищу юридичну силу. Пропонується розглянути, зокрема, ті, які відрізняють безпосередньо державний лад України та США.

Принцип республіканської форми правління – верховні(вищі) органи влади обираються на певний, визначений термін і функціонують на основі розподілу сфер компетенції.